

PALAA TAKAISIN
LUCINDA RILEYN SEITSEMÄN SISARTA
- SARJAN MAAILMAAN

HARRY WHITTAKER

Orlando

BAZAR

HARRY
WHITTAKER
Orlando

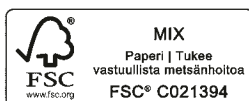
SUOMENTANUT
HILKKA PEKKANEN

BAZAR

Sivun 11 sitaatti Charles Dickensin teoksesta
Kaksi kaupunkia, suomentanut Saimi Järnefelt.

Sivun 38 sitaatti Charles Dickensin teoksesta
Saiturin joulu, suomentanut Jussi Korhonen.

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Hilikka Pekkanen
Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2026
Englanninkielinen alkuteos *Orlando*
Copyright © Lucinda Riley Limited, 2026

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-870-357-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Torylle

Alkusanat

Hyvät lukijat!

Tervetuloa takaisin. Luultavasti.

Orlando palaa mahtavan laajan Seitsemän sisaren kirjasarjan maailmaan, jonka loi kansainvälinen menestyskirjailija Lucinda Riley – tai äitini, niin kuin hän toisinaan antoi minun itseään nimittää.

Tiedän, mitä nyt ajattelette. Eikö *Atlas*, *Papa Saltin tarina* jo päättänyt sukusaagan siististi? Kyllä, ehdottomasti. Saimme lopultakin tietää täsmälleen, kuka Papa Salt oli ja miksi hän adoptoi kunkin tytöistä.

Tämä ei siis ole sarjan yhdeksäs osa.

Vakuutan niin.

Enimmäkseen.

Kun olin saanut *Atlasin* päätökseen, äitini nerokkaat henkilöhahmot pyörivät edelleen mielessäni, ja varsinkin yksi heistä erottui toistuvasti joukosta: Orlando Forbes, vanhojen kirjojen kauppias, joka esiteltiin *Varjon sisaressa*.

Orlando on todellinen eksentrikko kaunopuheisesta puheenparresta aina edvardiaaniseen asuunsa saakka. Lukijana olin aina tulkinnut hänen avoimen erikoisuutensa

julkisivuksi, ja mieleni teki kiihkeästi kurkistaa pinnan alle. Pohjimmiltaan tämä teos on luonnetutkimus. On ollut riemullista selvittää, mikä saa Orlandon toimimaan, ketä hän rakastaa, mitä hän on menettänyt... ja tietystikin sysätä hänet keskelle valtavaa kahdessa eri ajassa etenevää Seitsemän sisaren arvoitusta.

Voitte varmaan kuvitella, ettei päätöstä palata tähän maailmaan tehty kevyin perustein. D’Apliësen perhe ei ole minun luomukseni, eikä kiitos sen menestyksestä kuulu minulle. Äitini kuoli vuonna 2021 ennen kuin ehti kirjoittaa sarjan viimeisen osan, ja hän oli pyytänyt minua jatkamaan, jos pahin tapahtuisi. Tietenkin pidin lupaukseni, mutta olin kovasti huolissani siitä, ettei *Atlas* menestyisi. Jouduinhan jäljittelemään äitini ääntä ja samalla ratkaisemaan tyydyttävästi ne arvoitukset, joiden ratkaisua lukijat olivat arvilleet jo vuosikymmenen ajan.

En tietystikään ajatellut sitä lainkaan tehdessäni itse työtä. Kirja oli kunnianosoitus, ja kirjoitin sen äidille.

Aloin joutua pakokauhun valtaan vasta julkaisua edeltävänä päivänä. Mitä jos Lucinda Rileyn uskolliset lukijat eivät pitäisikään aikaansaannoksestani? Mitä jos olinkin tehnyt äidilleni karhunpalveluksen? Onneksi suuri enemmistö näytti hyväksyvän kirjailijan vaihtumisen, ja innostuin lukijoiden reaktioista – niin kuin äitikin olisi toivottavasti tehnyt. Äkkiä huomasin lukijoiden ja kustantajien kyselevän, eikö luvassa olisi lisää.

Oli eri asia kirjoittaa romaani, jonka julkaiseminen oli jo ennalta suunniteltu. Olemassa olevan kaanonin laajentaminen oma-aloitteisesti oli kokonaan toinen juttu.

Väitteet puolesta ja vastaan taistelivat mielessäni melkein kaksi vuotta ennen kuin päätin kirjoittaa *Orlandon*. Lopullisen päätöksen sai aikaan kaksostyttäreni syntymä vuonna 2024. Heidän elämänsä ensimmäisinä kuukausina valvoin usein yöllä

heitä katsellen, ja silloin käsitin, että jos he jonakin päivänä haluaisivat jatkaa jotain minun kirjoittamaani, en pyrkisi suojaamaan teoksiani enkä haluaisi niiden säilyvän koskemattomina, vaan olisin valtavan ylpeä siitä, että tuotantoni merkitsisi heille niin paljon, että he haluaisivat jatkaa sitä.

Ensimmäistä kertaa aloin ymmärtää päätöstä paitsi kirjailijana myös isänä. Saatoin kuvitella, kuinka liikuttavaa olisi nähdä tuotantoni elävän edelleen lasteni kautta heidän mielikuvituksensa muokkaamana mutta silti oman työni perinnettä ja luonnetta jatkavana. Ja huomasin miettiväni, olisiko äitini tuntenut samalla tavalla.

Niin siinä sitten kävi. Päätös oli tehty. *Orlando* on täällä!

Olen luvannut, ettei tämä kirja ole sarjan yhdeksäs osa, eikä se olekaan. Uudet lukijat voivat tarttua tähän romaaniin, vaikka eivät olisi ikinä kuulleetkaan plejadeista, ja löytää kirjasta paljon viihdyttävää sisältöä.

Silti...

On myös totta, että jätin *Atlasin* lopussa pari asiaa auki, mukaan luettuna yhden, jonka siemenet Lucinda Riley kylvi kolmetoista vuotta sitten ja jotka ovat jääneet kokonaan käsittelemättä – tähän asti.

Nyt olen kertonut jo liikaa.

Tietenkään ei olisi järkevää palata Seitsemän sisaren maailmaan tapaamatta uudelleen perhettä, josta lukijat ovat oppineet pitämään kuluneiden kolmetoista vuoden aikana. Voitte olla varmoja, että kaikki sisaret esiintyvät myös *Orlandossa*.

Ei, se ei sittenkään pidä täysin paikkaansa. Yksi on silmiinpistävästi poissa. Hänellä on kiirettä toisaalla, sillä hän on joutunut vielä paljon kauhistuttavampaan...

Nyt olen taas kertonut liikaa.

Vanhat ystävät odottavat teitä. Kääntäkää sivua.

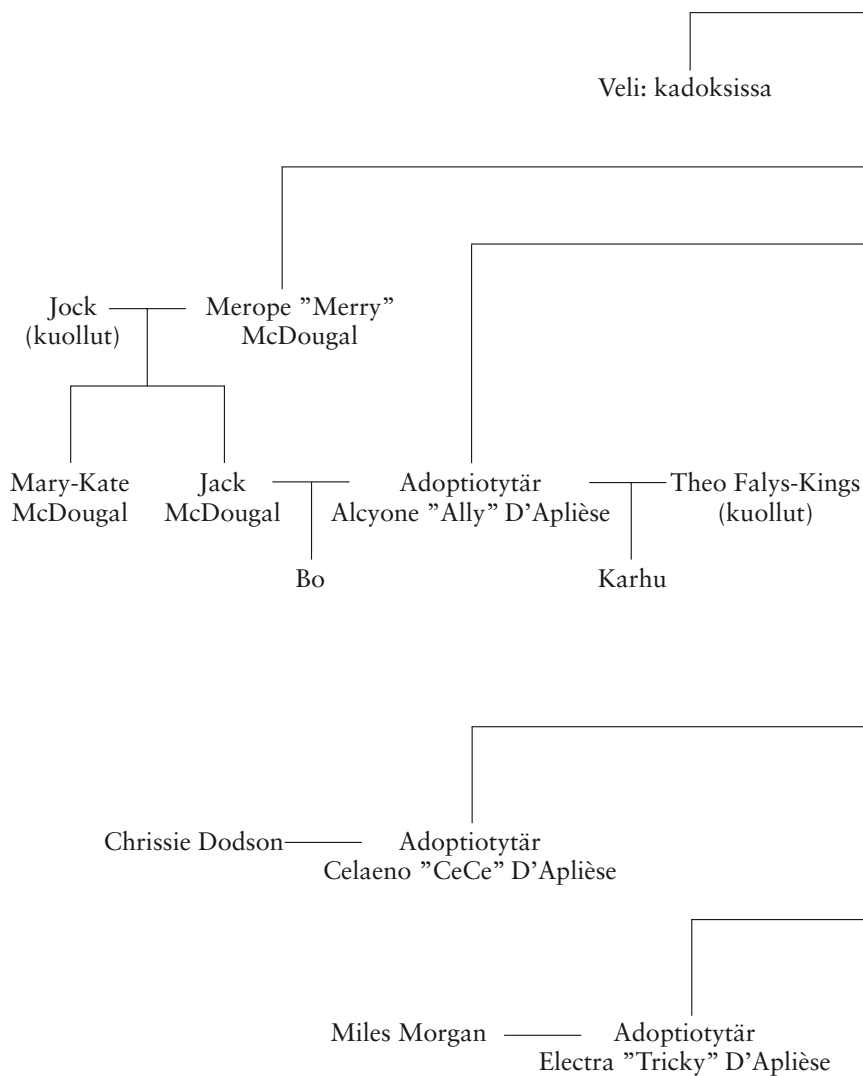
Harry Whittaker, 2026

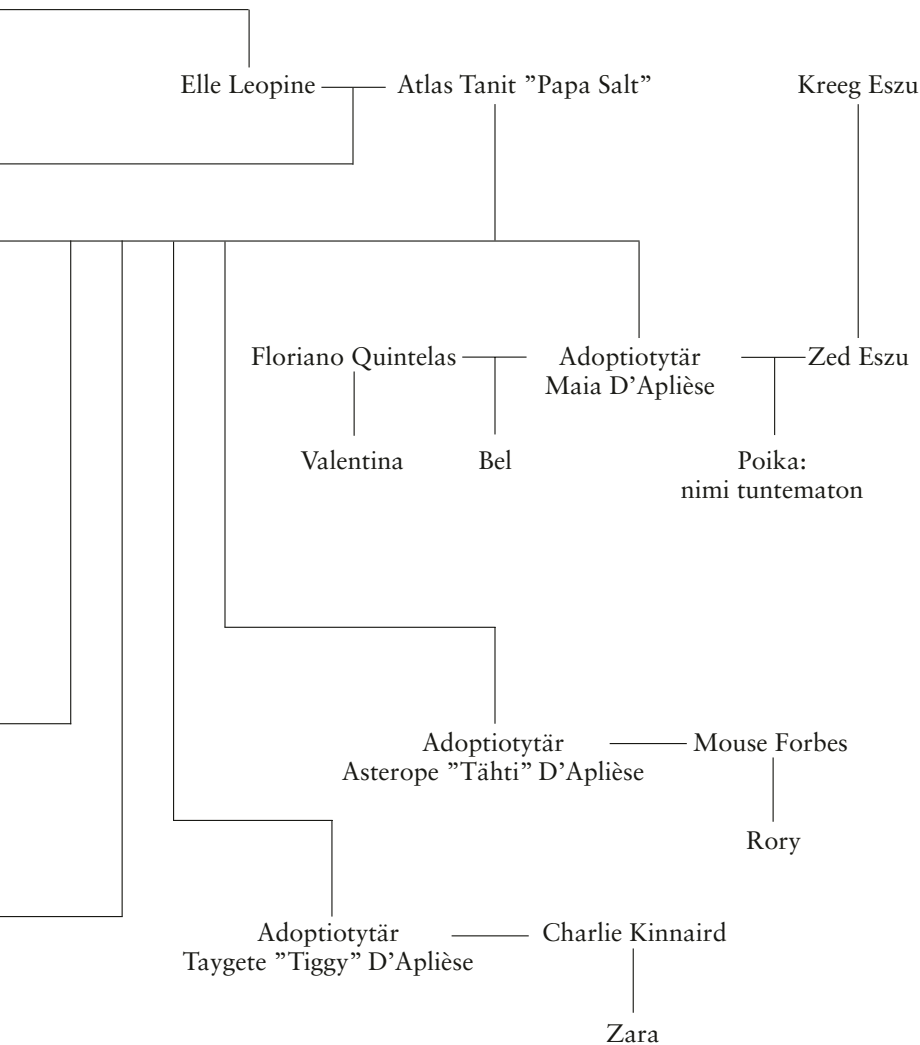
*Onpa ihmeellistä ajatella, että jokainen inhimillinen
olento on määrätty toiselle olennotle olemaan
arvoituksena ja syvänä salaisuutena.*

Charles Dickens, *Kaksi kaupunkia*

Seitsemän sisarta

Henkilöt

FORBESIN PERHE

Orlando Forbes – *vanhojen ja harvinaisten kirjojen kauppias*

Mouse (Oinomaos) Forbes – *Orlandon veli*

Tähti (Asterope) D'Aplièse – *Mousen elämäkumppani*

Rory Forbes – *Mousen poika*

SEITSEMÄN SISARTA

Maia

Ally (Alcyone)

Tähti (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merry (Merope)

A. M.

Esinäytös

SYYSKUU 2009

Muistan aina täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen.

Olin koulun kirjastossa ja istuin pitkän puupöydän ääressä, jollaisia oli useampia muotokuvarivin alapuolella. Päivä alkoi kallistua iltaan. Sade löi korkeisiin ikkunoihin. Ympäristäni oli muita poikia, jotka olivat kumartuneet kirjojen ja kannettavien ylle kirjoittamaan tutkielmia.

Sähköpostiviesti tuli kello 16.47. Aiherivi: Uutisia.

Avasin viestin.

Hyvä Alexander!

Valitettavasti meidän on ilmoitettava...

Tuntematon lakimies kirjoitti, että isäni oli kuollut samana aamuna. Hautajaisjärjestelyistä ilmoitettaisiin myöhemmin siltä varalta, että haluaisin olla läsnä. Minulle oli testamentattu jotain.

Luin viestin.

Sitten suljin sen.

En itkenyt.

Miksi olisin itkenyt?

Olin tavannut isäni vain kerran.

Hän oli tullut tapaamaan minua muutamaa viikkoa aikaisemmin. Tapasimme hotellihuoneessa Lontoossa. Muistin paikan tarkasti: tumma matto, matala pöytä, näköala korkealta kadulle, jolla mustat taksit liikkuvat kuin kovakuoriaiset sateessa.

Isäni oli ollut sairas, vaikka en tiennyt sairauden laatua. Jokin oli jo alkanut lakastua hänen sisällään. Hän oli liian laiha, ja iho oli kireä ja kalvas niin kuin ihmisillä, joiden ruumis alkaa pettää.

Sairaudesta huolimatta hän oli vaikuttava. Isäni oli pitkä ja tumma, ja hänellä oli voimakkaat piirteet. Hän näytti siltä, että oli aikoinaan herättänyt huomiota väkijoukossa.

Ja hänen nimensä... Niin.

Muistan jo silloin ajatelleeni, että se oli suurenmoinen.

Hän pyysi anteeksi, ettei ollut ottanut yhteyttä aikaisemmin.

”Sain tietää olemassaolostasi vasta äskettäin”, hän sanoi.

Juuri niin hän sanoi. Ei ”sain selville”. ”Sain tietää olemassaolostasi”. Ikään kuin olisin sopimukseen ututettu lause.

Kysyin, kuka oli salannut olemassaoloni.

Silloin hän hymyili. ”Sen voin sanoa täsmälleen.”

Hän ilmoitti äitini nimen.

Ennen lähtöään hän ojensi minulle paketin. Kookkaan, ruskeaan paperiin käärityn paketin.

”Lue se”, hän sanoi. ”Sitten kun haluat tietää totuuden kaikesta.”

”Kaikestako?” kysyin.

Hymy palasi kasvoille.

”Itsestäsi. Äidistäsi. Hänen perheestään. Minun perheestäni.”

Sitten hän yski raastavasti nenäliinaan ja taittoi sen pois ennen kuin näin, oliko siinä verta.

Kysyin, mikä häntä vaivasi.

”Aika”, hän sanoi.

Myöhemmin vein paketin kouluun ja piilotin sen matka-arkkuni pohjalle talvikaulaliinon alle. En avannut sitä moneen viikkoon.

En siksi, että minua pelotti.

Odotin.

Mitä, sitä en osannut sanoa.

Ehkä hänen kuolemaansa.

Ja nyt hän oli kuollut.

Muut pojat jatkoivat työtään ympärilläni, kääntelivät sivuja, kuiskailivat läksyistä ja urheiluvälineistä ja siitä, mitä olisi ilta-ateriaksi. Kirjastonhoitaja kulki ohi ja katsoi minua. Tuijotin vastaan ilmeettömästi.

Kun valot oli sinä iltana sammutettu, vedin verhot tiukasti eteen ja otin paketin matka-arkustani. Ruskeassa pake-tissa oli paksu nippu kopioituja sivuja, jotka oli kiinnitetty yhteen mustalla nipistimellä. Teksti oli paikoin himmeää, ikään kuin alkuperäinen olisi kopioitu liian usein.

Ensimmäisellä sivulla oli päättäväisellä käsialalla kirjoitettu nimi.

Ei minun nimeni.

Ei isäni nimi.

Eikä äitini nimi.

Nojasin tyynyyn, siirsin lampun lähemmäksi ja aloin lukea isäni antamaa lahjaa.

Se oli valokopio Atlas Tanit -nimisen miehen päiväkirjasta.

Osa 1

Orlando

TENTERDEN, KENT, ENGLANTI
 JOULUAATTO 2009

Myymälän kellon kilahdus sai minut hätkähtämään. Olin sulkemassa liikettä uuteen vuoteen asti, ja siihen sisältyi oikullisen termostaatin säätäminen seuraavan viikon lämmitystä varten. En koskaan vaivautunut käyttämään termostaattia; miksi ihmeessä pitäisi käyttää teknologiaa, jota ilman ihmiset ovat selviytyneet vuosisatojen ajan avotulen avulla? Vietin melkein kaikki päiväni samojen seinien sisäpuolella ja pidin huolen siitä, että hiilisanko oli aina täynnä.

Painostuksen alaisena minun olisi luultavasti myönnettävä, että päätös perustui myös esteettisiin näkökohtiin. Kun asiakas tulee kirjakauppaan, joka on erikoistunut vanhoihin ja harvinaisiin laitoksiin, hän odottaa tietynlaista nostalgista tunnelmaa. Olin yrittänyt ankarasti luoda sellainen tunnelman O. Forbesin harvinaisten kirjojen kauppaan. Kun liikkeeseen astuu sisään, se avautuu kuin aarrearkku. Seiniä peittävässä kirjahyllyissä on lattiasta kattoon kuluneita kovakantisia teoksia, joiden selkämykset ovat sileät useiden sukupolvien innokkaan käsittelyn jäljiltä. Joitakin teoksia

panen esille puupöydille harkittuun epäjärjestykseen mutta arvokkaampia säilytän lasikaapeissa. Niiden sisältöä asiakkaat saavat tutkia ainoastaan pyytämällä avaimen ja minun ollessani läsnä.

Myymälän takaosassa sijaitsevat kapeat kierreportaat vievät parvelle, missä persialaiset matot pehmentävät askeleet ja iltapäivän hohde valaisee nahkakantisten klassikkojen rivejä. Se on minun turvapaikkani, ja siellä viihdyn usein tukevan pähkinäpuupöydän takana luetteloidessa kirjoja yhtä vakavan antaumuksellisesti kuin muinaisjäännöksiä käsittelevä museon kuraattori.

Luonnollisestikaan kaikki aarteeni eivät ole esillä ja kaupan. Jotkin tekstit säilytän näkymättömissä pergamenttiin käärittyinä ja kiemuraisella käsialallani kirjoitetuin kommentein varustettuina. Joissakin on vanhoja perhesalaisuuksia, jotkin ovat postittamattomia kirjeitä. Vartioin näitä totuuksia päättäväisesti ja raivokkaasti. Sellaiset tekstit eivät nimittäin muodostu pelkistä sanoista. Ne ovat menneisyyden hengitystä.

Siitä huolimatta laskut on maksettava, ja siksi minun pitää myydä mahdollisimman paljon kirjoja. Onneksi asiakkaita käy paljon. Liike sijaitsee vanhan viktoriaanisen kaupunkirivitalon viistojen räystäiden suojassa, ja ohutlasisissa ikkunoissa on esillä valikoimaani.

Olen aikaisemmin suhtautunut kirjoihini hyvin suojelevasti. Aikoinaan liike oli minulle verotuksellisesti edullinen keino koota merkittävä henkilökohtainen kirjakokoelma. Värehdin tuskasta aina kuin jouduin tekemään suuret kaupat ja mietin, mahtoiko ostaja olla arvollinen omistaja niin merkittävälle teokselle.

Voi sitä nuoruuden ylimielisyyttä.

Ilokseni voin kuitenkin sanoa, että vuosien mittaan olen muuttunut. Siitä saan kiittää aina uskollista myymälän-

hoitajaani. Tähti D'Aplièsen palkkaaminen on ollut parhaita päätöksiäni. Hän on erinomainen työntekijä, ja sen lisäksi hän on ottanut hoitaakseen myös toisen, paljon vaikeamman tehtävän: suhteen ärtyisään isoveljeeni Mouseen. En ole aivan varma, mitä ihmettä hän veljessäni näkee, mutta hänen herkkyytensä ja kärsivällisyytensä ovat tehneet Mousesta paremman ihmisen.

Tähden humaani asenne on auttanut minua kokemaan, miten jännittävää on löytää kirjalle sovelias uusi omistaja. En enää näytä tuskastuneelta, kun kuulen asiakkaan pyytävän apua, enkä yritä hämmentää asiakkaita kirjallisella höpinällä, kun he tiedustelevat jotain. Ylpeänä voin sanoa tiivistetysti, että nykyään Orlando Forbes nauttii kirjojen myymisestä täydestä sydämestään.

Siitä huolimatta valmistauduin vastahakoisesti lopettamaan toiminnan viikoksi. Tähti oli vaatinut, että viettän joulun High Wealdissa perheen kanssa. Tavallisesti viihdyin yksin siihen aikaan vuodesta (erinomainen ajankohta lukea rauhassa), mutta olin saanut muistutuksen sukulaisten tärkeydestä, kun olin kesällä ollut Tähden adoptioisän Atlas Tanitin muistotilaisuudessa.

En voinut mitenkään kieltäytyä kutsusta.

Sen vuoksi jouduin taistelemaan keskuslämmityksen kanssa, sillä pahinta kirjojen kunnolle on kosteus. Ne täytyy hoitaa talven yli siten, etteivät ne kellastu. Jos kosteustaso on liian korkea, puhtaille vanhoille sivuille saattaa ilmestyä kellanruskeita läikkeitä. Se vaikuttaa kirjojen rahalliseen arvoon, mutta sen lisäksi minusta tuntuu, että olen henkilökohtaisesti pettänyt teosten luottamuksen tehtävässäni niiden suojelijana.

Olin niin uppoutunut termostaatin digitaalsiin symboleihin ja säätöasteikkoihin, että hätkähdin aika sääliittävästi, kun oven yläpuolella oleva kello kilahti.

LUCINDA RILEYN LUOMAN IKONISEN
SEITSEMÄN SISARTA -SARJAN MAAILMAAN
SIJOITTUVA LUKUROMAANI

Jo vuosien ajan, joka ikinen jouluaatto, Orlando Forbesin antikvariaattiin on astellut arvoituksellinen herrasmies, joka kysyy Charles Dickensin *Saiturin joulun* ensipainosta. Turhaan. Mutta kun kirja on vihdoon saatavilla, vieras ei saavukaan. Orlando, apunaan Tähti D'Apliese, löytää kirjasta vihjeen, joka johdattaa unohtuneiden arkistojen ja salattujen tarinoiden pariin. Orlandon ja Tähten tutkimukset paljastavat järäyttävän totuuden eräästä viktoriaanisen aikakauden suurimmista kirjailijoista. Samalla Orlando joutuu silmätysten oman menneisyytensä kanssa.

Orlando on tunnelmallinen ja koskettava romaani rakkaudesta, kirjallisuuden voimasta sekä niistä pienistä kapinallisista teoista, jotka muuttavat maailmaa. Tarinassa kohdataan Seitsemän sisarta -sarjasta tuttuja hahmoja ja päästään kurkistamaan heidän elämänsä viimeisen kahdenkymmenen vuoden ajalta.

ISBN 978-952-870-357-0 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR